

Niv Grin

PORUKA TVOM SRCU

Prevela Matilda Maloku

Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

Prolog

Srce mi se steže dok mi papirić dodiruje dlan. Nemoguće da je to... ili ipak jeste? Polako, dok mi se ruke tresu, otvaram zgužvane ivice papira i čitam poruku.

Slušaj svoje srce.

Kako sam mogla da budem toliko slepa? Ovo je od nje – naravno da je od nje. Sve vreme je to bila ona. Samo nisam mogla to da vidim.

Stežem papirić u pesnici, čvrsto ga stežem, osećam kako je topao, kao da je njena ruka u mojoj.

Znam sada šta treba da uradim, šta ona želi da uradim, i neću da odustanem.

Prvo poglavlje

U redu, Frenki, samo se koncentriši – možeš ti to. Ti si profesionalac. Svakog dana u nedelji posreduješ pri sklapanju ugovora i plivaš kroz poslovne vode pune ajkula. Pomoć majci u organizovanju male zabave za proslavu četrdesetogodišnjice srećnog braka je prava sitnica. Sve što treba da radiš jeste da ideš po spisku, jedna po jedna tačka. Nije to viša matematika.

„Treba li da pozovem ljude pre zabave da ih upitam za morske plodove ili ne?“, pita se mama, njen glas mi prekida misli. Sedi naspram mene, s druge strane kuhinjskog stola od izgrebane borovine, i tapka svojom srećnom hemijskom o obraz dok razmišlja naglas.

„Ne, mislim da ne treba, mama“, kažem tiho.. Ključno je zvučati nezabrinuto ili će u suprotnom otići u drugu krajnost i potpuno se izgubiti u brigama.

„Ali šta ako je neko alergičan?“, čelo joj se bora od panike. „To bi bila propast. A sada kada je Dženi trudna, može da bude i opasno.“

Moj brat Erik i njegova žena Dženi nedavno su objavili da čekaju prvo dete i mama od tada ne uspeva da prikrije ushićenje – kunem se da zna napamet svako poglavlje knjige *Šta da očekujete dok čekate bebu*.

„Pa ako su ljudi alergični, onda neće to jesti, zar ne?“, razmišljam. „A Dženi može da jede nešto drugo. Imaće da bira.“ Odsečno bacam pogled na jelovnik agencije za catering koji stoji na stolu između nas: ima piletine, govodine, bezbroj vegetarijanskih jela, šest vrsta deserta (ali ne *crème brûlée* jer se mama plaši da će se stvrdnuti) i četiri vrste vina.

Moja majka će svako pitanje da preispita i svaku opciju da pretrese kako bi uspela da organizuje događaj godine.

„Jeste, ali da li je potrebno da ta osetljiva osoba zapravo i pojede nešto na šta će da reaguje? Ljudi koji su alergični na kikiriki treba samo da dotaknu zrno i mogu da umru! Šta ako se neki gost koji ima smrtonosnu alergiju na morske plodove slučajno očeše o nekoga – znaš, za švedskim stolom?“ Začutala je i netremice gledala u jednu tačku kao da zamišlja upravo taj scenario. „Ili bi mogla da se desi neka nezgoda s kašikom – na primer, kutlača za škampe mogla bi da završi u salati! O bože, to bi moglo sve da upropasti!“

„Mama, mislim da ne treba da brineš ni o čemu, stvarno“, kažem, trudeći se da ostanem pribrana i da ne skočim sa stolice i počnem da trčim ukруг po kuhinji i vrištim histerično. Iskreno, ova zabava se pretvara u pravu noćnu moru. Trebalo je to da bude samo mali skup da se proslavi mamina i tatina godišnjica braka, i kako se onda to pretvorilo u raspravu o verovatnoći da će gosti slučajno uroniti u sos sa škampima ili na poslužavnik s jastogom i da će morati da ih oživljavaju pored stola sa salatama?

Mama zabrinuto gricka usnu i očito ne sluša ništa što joj govorim. „Znaš kakvi su ljudi, Frenki. Neki će se truditi da pronađu grešku. Mogla bih da zamislim tvoju tetku Morin kako namerno pada u *antapalatički* šok.“

„Ne bi ona nikad to uradila.“ Uzdahnem. „I kaže se anafilaktički, mama.“

„Bi, i te kako“, odgovara mi nepokolebljivo. „Svima je rekla da joj je pripala muka nakon Denove i Džoj sine proslave. Klela se da su štapići od kraba bili pokvareni. Jadna Džoj s u zemlju je propala od srama. Izbegavala je ljude nedeljama posle toga – nedeljama!“

Iskreno, mama je u pravu u vezi sa tetkom Morin. Ona je prava krava koja jedino želi da drugima zagorča život, ali ne želim sada da ulazim u to. Time bi se planiranje rastešlo još više, a sat već radi protiv mene. Ovako, imam još otprilike petnaest minuta da odem odavde, ako uopšte imam šanse da stignem na sasvim drugi kraj grada do osam, na promociju knjige Antonije Vest, a na maminom spisku stoji još milion stvari koje treba da pretresemo.

„Ne želim da ljudi imaju bilo kakav izgovor da se žale, Frenki“, nastavlja, glas počinje da joj drhtava i zvuči potreseno. „Želim da sve bude savršeno.“

Duboko udahnem. Četrdeset godina u braku jeste veliki uspeh i znam da joj ova zabava mnogo znači. Iako me dovodi do ludila, moram da dam sve od sebe da joj pomognem.

„Pa, šta tata misli o morskim plodovima?“, pitam i krišom bacam pogled na sat. Četrnaest minuta. Moram da krenem za četrnaest minuta da bih stigla na promociju knjige. Antonija mi nikada neće oprostiti ako zakasnim – ipak sam ja njen agent: ima pravo da očekuje da ću doći na vreme.

„O znaš kakav je tvoj otac“, kaže mama sa očiglednom ogorčenošću. „Kaže da mu ne smeta, kaže da ja treba da odlučim.“

„Pa, onda“, kažem. „Da odlučimo.“

„Da, da. Ali to je rekao i za Bali, zar ne? Rekao je da ga nije briga. Kada smo uplašivali put nije mu bilo važno što bi moglo da bude četrdeset stepeni u hladu. Ali kad smo stigli, ko je morao da ga sluša čitave dve nedelje kako gunda što se ojeo među nogama od vrućine? Ja! Te dve nedelje bile su duge kao čitav život, Frenki.“

O bože. Vrtimo se ukруг. Taj put u Bali bio je pre sigurno deset godina. Ako ovako nastavimo, ostaću ovde celu noć. Ako nešto ne preduzmem, sigurno ću propustiti govore, a ako se to dogodi, Antonija će poludeti. A ne mogu da je krivim. Ona mi je najbolji pisac, jedna od retkih koja je krenula sa mnom kad sam otišla iz agencije *Viders i Kol* i osnovala svoju. Najmanje što mogu da učinim jeste da je podržim.

„Čuj, zašto onda ne bismo zamolili ljude iz keteringa da ne donose morske plodove?“, kažem. „Što je sigurno, sigurno, zar ne? Sad da se saberemo. Imaš li konačan broj gostiju?“

Trinaest minuta. Brže, brže.

„Pa, imam“, priznaje, i dalje pomalo besna zbog Baliya, ali očito želi da zaboravi na tren kako bismo raspravljale o njenom voljenom spisku gostiju – onom koji sređuje već nedeljama. „Uspela sam da svedem broj na sto osamdeset devet. Brinem se samo za šator. Misliš li da će biti dovoljno velik? Nema ničeg goreg nego kad su ljudi zbijeni. Ne želim da se gosti osećaju kao da smo ih nagurali poput sardina pod neki tanki baštenski šator.“

„Sto osamdeset devet?“, zapištim. „Kad je spisak postao toliki?“

„Pa, ne mogu tek tako da izostavim neke ljude, Frančeska“, odmah se brani. „Osim toga, kod Dena i Džojks je bilo skoro dvesta ljudi.“

„Ovo nije takmičenje, mama“, kažem znajući sasvim dobro da je upravo to. Moja majka je veoma bliska sa svojim bratom Denom i njegovom ženom Džojks, ali u tajnosti već dugo umire od želje da nadmaši Džojks i niko je u tome neće sprečiti.

„Naravno da nije takmičenje!“, kaže zasigurno besna. „Uostalom, mi imamo potpuno drugačiji stil – za početak, ja sigurno neću imati pinjatu. Odrasli ljudi koji udaraju punjenu žirafu štapom, a onda se valjaju po podu da bi ugrabili jeftine i grozne slatkiše nije baš ono što zamišljam na svečanoj večeri.“

„Mislim da je to trebalo da bude lama ili tako nešto“, kažem. Slika sa te večeri mi se smesta pojavljuje u glavi. Mislim da je nikada neću zaboraviti. Prizor gomile pripitih starijih ljudi koji ispijaju margarite i igraju sa sombrerima zauvek će mi ostati urezan u pamćenje.

„Šta?“, kaže mama iznervirano.

„Pinjata. Mislim da je to trebalo da bude lama, a ne žirafa. Tema zabave im je bila Meksiko, sećaš se?“

„Kako bih mogla da zaboravim? Od onih tortilja tvoj otac je danima imao problema s varenjem. Kako god, poenta je da me nije briga ni da je ta pinjata bila dinosaur. Želim da moja zabava bude otmena i da se pamti iz pravih razloga.“

„Kakva se to lama pominje?“, čuje se glas i dižem glavu i ugledam oca kako ulazi na stražnja vrata. Iza njega, moja dva brata – Erik i Martin – zajedno nose neku kutijetinu, provlače je kroz vrata uz mnogo muke i gundanja.

„Šta je to?“, mama zinu.

„To je roštilj *Flame Grill 700*“, odgovara tata, pokazujući ka njemu rukom kao da je u pitanju neka velika nagrada u televizijskom kvizu, a on plavuša sa oblinama u mini-suknji koja se trudi da bude seksi. Očigledno je oduševljen sobom. „Martin je imao jednog druga koji je imao druga koji je želeo da ga se otarasi. Šteta bi bila propustiti odličnu priliku. Dobio sam ga gotovo za džabe!“

Braća stenju i uz muku provlače ogromnu kutiju kroz vrata i ostavljaju je pored maminog voljenog kredenca od borovine, na kom stoje

slike nas troje u mornarskoplavim školskim džemperima od poliestera, s krezavim osmesima i izguljenim kolenima, ponosno izložene jedna do druge.

„Septembar je. Sezona roštiljanja je gotova“, kaže mama skamenjenog lica.

„A zato je kupovina bila tako povoljna. Mislim da će nam dobro doći za zabavu“, objašnjava tata.

„Nećemo imati roštilj na proslavi naše godišnjice braka.“ Mamin glas zvuči kao prigušeni jecaj.

„To je samo predlog“, odgovara tata i tapka po kutiji nežno. „Za svaki slučaj.“

„Za kakav slučaj?“, pita mama dok joj se desni kapak trza.

„Za slučaj da nam nestane hrane – možemo da bacimo nekoliko šnicli na ovu spravicu.“

„O bože“, mama se drži za glavu. „Frenki, reci mu, molim te.“

„Tata, imate agenciju za katering, sećaš se? Neće nam nestati hrane“, osmehujem se i nadam da će to smiriti situaciju. Ako bude izbio Treći svetski rat, neće mi uspeti da pobegnem. Dvanaest minuta.

„Samo sam želeo da pomognem“, kaže pomalo povređeno.

„Ako želiš da pomogneš, smesti to u garažu gde mu je i mesto“, kaže mama.

Nastaje mali muk dok posmatraju jedno drugo, a mi ostali ne dišemo.

„Želeo sam da te iznenadim, ako moraš da znaš. Ali ako ga ne želiš, u redu. Hajdemo, momci, hajde da iznesemo roštilj.“

„Samo malo, tata. To čudo ima sto kila“, Martin jedva uspeva da izgovori i ruši se na stolicu do mene.

„Da. I ja sam crkô“, slaže se Erik.

„Dobro“, kaže tata, mršteći se na obojicu. „Oдох da napravim mesta u garaži.“

Čim je otišao, Erik zapišta: „Ima li neka klopa, mama?“, upućuje joj svoj najfiniji dečački osmeh.

Mama odmah skače, a meni se srce slama. Sada će da dvori ovu dvojicu, a ja ću da kasnim još više. Gledam na sat. Jedanaest minuta. Sranje. „Naravno, dušo“, kaže. „Sigurno umirete od gladi, teglite tu stvar unao-kolo. Ne znam o čemu je vaš otac mislio!“

„Šta ima?“, pita Erik nonšalantno, kao da je u nekom restoranu i može da naruči jelo dana.

Mama je već stavila glavu u frižider. „Čuretina? Salata s kupusom i majonezom? Mogla bih da ti napravim jedan lep sendvič“, kaže.

„Ima li pomfrita?“, pita Erik.

„Naravno, srce!“, odgovara mu, očito već u svom elementu. Ništa ne voli više nego kada kuva za svoje „dečake“.

„Može onda, ja sam za“, kaže Erik.

„I meni isto“, Martin se slaže.

„Pa, sejo“, Erik se okreće ka meni, „čemu dugujemo ovo zadovoljstvo?“

Isplazim mu se gotovo automatski. Zbog čega se u društvu svoje braće osećam kao da imam četrnaest godina?

„Da, otkud ti u predgrađu, Frenki?“, Martin se smejulji. „Je li ovo neka posebna prilika?“

„Veoma smešno“, odgovaram. „Zapravo, upravo krećem.“

„Šta?“, mamina glava izleće iz frižidera kao munja.

„Da, mama. Imam neku poslovnu obavezu, izvini. Htela sam ranije da ti kažem.“

Eto, rekla sam. Nadam se da će sad, kad su joj sinovi tu, biti dovoljno zaokupljena da me pusti bez pridikovanja.

„Ali nismo još završile sa spiskom!“, buni se. „Nismo ni do pola stige.“

„Kakvim spiskom?“, pita Erik.

„Za zabavu. Vaša sestra mi pomaže da privedem kraju. Ili, pomagala mi je“, gleda me povređeno.

„A da, zabava“, kaže Martin, kao da je se upravo setio. „Hteo sam da pričam s tobom o tome, mama.“

„Martine, nemoj molim te da mi kažeš da ne možeš da dođeš. Rekla sam ti tačan datum mesecima unapred!“, zapomaže.

„Zapravo, hteo sam da te pitam da li mogu da povedem nekoga“, odgovara joj opušteno.

Nastaje sekund tišine pre nego što mama reaguje. „Naravno da možeš, srce!“, cvili sva ozarena, jedva skrivajući oduševljenje. „Ima dovoljno mesta. Što više, to bolje!“

„Super“, kaže i izuva se.

Primećujem da je mama na ivici da spontano sagori od radoznalosti. Martin nije izlazio ni sa kim otkako je raskinuo sa onom razbijačicom, onom sa širokim ramenima i čudnim, debelim, skoro pa strašnim, vratom, i očigledno je da mama umire da sazna sve sočne detalje. Ali isto tako zna da neće ništa postići ako ga pritisne jer je izvlačenje informacija iz njega kao ceđenje vode iz kamena – uvek je tako bilo. Čak i kad smo bili mali, on bi ćutao i kod najjednostavnijih pitanja. Nem, ali smrtno opasan, takav je Martin kada želi da bude oprezan.

„Pa, Frenki“, pita Erik, okrenuvši se ka meni, „da li ti dovodiš nekoga na zabavu godine?“

Odjednom nastaje takva tišina da se verovatno može čuti igla kako pada na kuhinjski linoleum star dvadeset pet godina. Sećam se kako su ga nameštala dvojica majstora u plavim kombinezonima kad sam bila mala. Sve troje gledaju u mene. Mama praktično ne diše.

„Gledaj svoja posla, dragi brate“, osmehujem se usiljeno. Namerno je to uradio, nadmeni, oženjeni pokvarenjak, mogu da se kladim u život.

„Hoćeš da ti namestim sastanak naslepo?“, pita sav naivan. „Miki Grant se i dalje raspituje za tebe. Baš sam ga sreo pre neki dan.“

„A mali Miki“, mama nežno uzdiše. „On je divan momak.“

„Mama, ne dolazim s Mikijem Grantom na tvoju zabavu, ali hvala u svakom slučaju.“

„Nema ničeg lošeg u vezi sa njim, Frančeska“, kaže i klima glavom. „On je veoma dobar momak. Sve pomaže svojoj majci.“

Ovo svakako ima drugo značenje, ali je ignorišem. „Mama, on ima metar i po.“

„Nije sve u veličini, Frančeska“, Martin se smeje.

„Tako je. Dobre stvari dolaze u bočicama.“ Erik frkće.

„Ućuti, glupane“, kažem besno.

„Ipak, bilo bi lepo kada bi nekog povelala“, kaže mama. „Erik će biti sa Dženi, a sad i Martin ima nekoga...“

Zašto je uvek ovako? Uprkos svemu što sam postigla u karijeri, bez obzira na to koliko napredujem ili koliko naporno radim, jedino o čemu moja porodica uvek želi da sluša jeste moj ljubavni život. Kao da bi muškarac trebalo da bude nešto što određuje ko sam. Kao da živimo u osamnaestom veku. Ne cene moje poslovne uspehe. Mislim da ih ne bi zanimalo ni da potpišem ugovor sa novom Dž. K. Rouling ni da dobijem

priznanje za najboljeg književnog agenta godine. Čini se da jedino žele da me vide u braku i sa decom. Još je gore otkako je Dženi zatrudnela – volim bebe, kao i svi, ali to ne znači da želim da čujem kako mi biološki sat otkucava kao tempirana bomba svaki put kada svratim na čaj kod mame.

Upravo zato im nikada nisam rekla za svoju vezu sa Garijem. To je suviše komplikovano da shvate. Jednostavno ne bi razumeli. Uz to, odmah bi poželeti da se udam i zatrudnim.

„Sigurno postoji neko koga bi mogla da dovučeš“, kaže Martin i pokvareno mi se osmehuje.

„Suviše sam zauzeta, Martine“, dlanovi me svrbe koliko želim da ga udarim.

„A da, kako napreduje agencija Rouli? Jesi li napravila svoj prvi milion?“

„Ne još“, odgovaram slatko. „Ali još samo malo.“

To je naravno velika, masna laž. Istina je da se mučim. Zaista mučim. Ali nije kao da čovek može tek tako da osnuje firmu ni iz čega i da očekuje da sve teče glatko, zar ne? Mora malo da posrće na početku. Na primer, stalni prekoračeni minus na računu ili neredovno plaćanje kirije. U glavi počinje da mi bruji kao i uvek kada razmišljam o haosu u kom se nalazim: agencija je zapala u probleme, u ozbiljne probleme. Ali ne smem da dozvolim da moja porodica sazna za to – nikada – neće ni morati pošto ću sve da sredim pre nego što neko sazna istinu.

„Dobro, dobro“, kaže Martin. „I Kon Er isto dobro napreduje – za slučaj da te zanima. Naziv je zaista upalio, uprkos onome što su neki mislili.“

Martin je započeo posao sa klima-uređajima pre nekoliko godina, i iako firma ima najgluplje ime u istoriji, pošlo mu je za rukom da postane zaista uspešan.

„Oduševljena sam što čujem da je duvanje ljudima zavrat isplativo“, kažem i ponovo proveravam poruke na telefonu. Zaista moram da krenem.

„Ideš li nekad negde bez toga?“, pita Martin.

„Potreban mi je“, kažem. „To znači biti dostupan.“

„Navučena si“, kaže Erik.

„Da, to nije blekberi, to je krekberi!“, Martin se smeje grohotom i obojica počinju da se savijaju od smeha.

Poruka tvom srcu

„Šta je toliko smešno?“ kaže mama, pojavivši se sa fritezom iz ostave.
„Mama, žao mi je što ja moram da ti saopštim, ali mislim da su ova dva morona zamenjena s mojom pravom braćom na rođenju“, kažem.

„Mislimo da je Frenki navučena na svoj blekberi – to je krekerberi, kapiraš? Kao krekokain?“ Erik briše suze od smeha.

„Molim?“; mama deluje potpuno zbunjeno.

„Mama“, mašem joj telefonom. „Začikavaju me. Misle da provodim suviše vremena s ovim – što je, uzgred, ajfon, idioti jedni. Oni misle da je to prava zavisnost. Je li tako, momci?“

Moja braća se srećno keze, zadovoljni svojom domišljatošću.

„Jao, vas dvojica ste prave šaljivdžije“, mama se kikoće dok uzima ulje iz ormarića. „Ali, Frenki, imaju pravo. Ne ispuštaš taj telefon iz ruke.“

„Imam sopstvenu firmu. Moram da budem dostupna sve vreme“, objašnjavam.

Koliko god puta da joj objasnim, mislim da nikad neće u potpunosti shvatiti. Ajfon mi je važan, u redu, vrlo važan. Deo je mog života, ali nema ničeg lošeg u tome.

„Pa, ne bi te ubilo da ga spustiš s vremena na vreme“, nastavlja. „Napravi malo pauzu. Posao nije sve u životu, znaš.“

Osim što meni jeste. Baš u pravi čas telefon mi zazvoni. To je Helen, moja pomoćnica – najgori lični asistent u Irskoj – i govori mi da Antonija pita gde sam. Dođavola. Krajičkom oka vidim da braća razmenjuju još jedan pogled s mamom kada izgovaram svoj odgovor: laž kojom saopštavam da uskoro stižem.

„Mama, zaista moram da krenem“, ustajem, guram stolicu i uzimam torbu. „Zvaću te sutra, važi? Pozdravi tatu.“

„Nećeš malo pomfrita, srce?“; pita mama. „Ima i lepa salata s kupusom? Jutros sam je spremila.“

„Ne, hvala. Nisam gladna“, ljubim je u obraz.

„Još više za nas“, Erik i Martin govore uglas i zadovoljno bacaju jedan drugom kosku.

„Vas dvojica ste prave budale, znate to?“

„E sad, krv nije voda“, kaže Martin.

„Ti nas u stvari voliš!“, uzvikuje Erik.

Radije bih vas volela izdaleka, mislim, dok istrčavam kroz vrata i usput proveravam poruke.

Drugo poglavlje

Narednog jutra sedim za svojim radnim stolom i bodrim sama sebe kao što to činim svakog dana. Možeš ti to, Frenki. Možeš da uspeš sa ovom agencijom. Sposobna si, ambiciozna. Samo treba da odagnaš sumnje da si napravila glupu, fatalnu grešku kad si napustila stari posao da bi započela sopstveni. Odbaci strah da je sa agencijom gotovo ako ne dođeš do novih klijenata koji donose mnogo novca i da će ti ugled biti srozan. Gospodin Moris iz banke neće da te odvuče negde na neku skrivenu lokaciju gde odlažu sve velike neuspehe. Moraš da se usredsrediš na uspeh. Uspeh.

Zamišljam kako sedim u velikoj kancelariji i borim se s pozivima uzbuđenih holivudskih producenata koji žele da kupe prava na dela mojih autora. Toliko sam blizu da gotovo osećam egzotični miris svežih ljiljana i vidim uvozni sto koji će stajati u jednom uglu. Imaću prozore do plafona. Pogled. Pravog asistenta. Biće čudesno.

Ali onda, niotkuda, slika Brusa Mejkina, starijeg partnera u agenciji *Viders i Kol* i mog bivšeg šefa, izranja mi pred očima. Sranje. Hoću li ga se ikad otresti? Dovoljno mi je što stalno čitam da samo ređaju uspehe otkako su se spojili sa onom njujorškom superagencijom. Moram da ga izbacim iz glave. Ali koliko god se trudim da oteram tu sliku, to poslednje jutro u mojoj staroj kancelariji preživljavam u mislima, kao i stotinu puta ranije.

„Pogrešićeš, Frančeska“, rekao je Mejkin. „Samo izdrži još malo. Ako ovako daš otkaz, poludela si.“

„Znači, daćete mi unapređenje?“, gledam ga netremice.

„Naravno da hoćemo“, odgovara obazrivo. „Kada bude pravo vreme.“

Kada bude pravo vreme: znala sam šta to znači. Spajanje sa kompanijom iz Njujorka promenilo je sve: sve prečke na голу su pomerene i šansa da postanem punopravni partner u firmi *Viders i Kol* u bliskoj budućnosti bile su skoro nikakve. Amerikanci su želeli dva mesta u odboru, što je mene ostavilo na suvom. Nakon godina odanosti, čekanja u redu za to dragoceno partnerstvo, stvarno su me nasamarili. Ostalo mi je da ćutim i trpim ili da probam da pronađem drugi posao i ponovo otpočnem spori uspon sa dna ili da se osamostalim. Razmišljala sam o tome bez prestanka, prevrtala se u krevetu duboko u noć, računala kako će se sve odvijati i da li mogu to da izvedem.

Ako budem otišla i odvela sa sobom najuspešnije pisce, mogla bih da radim samostalno i da nikom ne polažem račune. To je srž problema. Neće više biti smicalica i beskrajnih političkih igara, i imaću vremena da se posvetim pružanju izvrsne usluge svojim klijentima. Agencija Rouli će raditi kao mala, specijalizovana agencija koja se posebno prilagođava svakom klijentu: potrebni su mi samo jedna mala kancelarija i asistent. Imam kontakte. Nisu mi potrebni *Viders i Kol*. Mogla bih sama, zar ne? Rizik jeste veliki, ali ako se isplati...

„Samo sačekaj još malo i sve će se srediti“, rekao je Mejkin kad sam mu saopštila odluku da odem.

„Hoće li?“, odgovorila sam. „Ili ću čekati još tri godine da se ti i momci iz Njujorka odlučite šta ćete?“

„Znaš kako to ide“, skrenuo je pogled, očito ne želeći da me gleda u oči.

„Da. Znam. Znam tačno kako to ide“, rekla sam odlučno. Nisam imala šta da izgubim.

Sada, dok pijem drugu šolju kafe od jutros, pokušavam da oteram osećaj da se zidovi u mojoj malenoj, zagušljivoj kancelariji smanjuju. Ovde ne može čovek ni da se okrene a da se ne sudari sam sa sobom, kako je moja baka govorila, a i kirija me ubija, međutim lokacija je dobra, što je veoma važno. Ili se samo tešim. Isto tako i dalje govorim sebi da će se na kraju sva muka isplatiti, sve besane noći, stres, nesigurnost. Kada posao krene kako valja, sve će to biti daleka uspomena.

Nema svrhe razmišljati naširoko i nadugačko jesam li donela pravu odluku ili nisam – sad je prekasno. Samo treba da guram. Nema svrhe

plakati što većina mojih pisaca nije krenula sa mnom kada se pritisak pojačavao. Svi su obećali da hoće, naravno. Svima se dopala ideja kada sam ih prvi put pozvala u tajnosti da im je izložim. Ali onda, jedan po jedan, odustali su suviše uplašeni da bi rizikovali s novim poslovnim poduhvatom u doba krize, posebno ne s ljudima koji neće još dugo imati na raspolaganju međunarodne medije i ogromno inostrano odeljenje za prava i prevode. Samo se Antonija upustila u rizik sa mnom, kao i nekoliko manjih pisaca. Ali to je u redu, jer će njen novi roman biti hit i uskoro ću pronaći još zvezda koje će se dobro prodavati. Znači, sve je u redu. Sasvim u redu. Samo treba da ostanem pribrana.

Uzimam gutljaj kafe i gledam na sat. I dalje ni traga od Helen – poznate kao i najgora asistentkinja u Irskoj – zato što, naravno, kasni. Helen nije loša osoba, ali je loš asistent. Gubi dragocene rukopise, zaboravlja da prenese važne poruke, zabrlja sa zakazivanjem sastanaka, lakira nokte za stolom, nikad mi ne kuva kafu...

Da Helen nije Antonijina sestričina i da ne radi za bedne pare, oдавno bih je otpustila. Treba mi neko organizovan i precizan: neko ko zna da ne treba da pita glavnog urednika u izdavačkoj kući Tranzit šta iskreno misli o tome što je Maraja Keri nazvala svoje blizance Marokan i Monro, ili kako god se već zovu, ili pisca koji je bio nominovan za Bukerovu nagradu šta misli o traču da Rijana ponovo izlazi sa Krisom Braunom. Treba mi neko... više nalik meni.

„Zdravo, šefice! Zar nije prelepo jutro?“

I evo je. Kasni samo dvadeset pet minuta. Nije toliko loše po njenim standardima. Helen sa osmehom ulazi u kancelariju. Dok korača jarkocrvena kosa do ramena veselo joj poskakuje oko lica. Kosa joj nije bila te boje na promociji Antonijine knjige sinoć, ali Helen je gotovo navučena na farbanje: promena boje kose je najvažniji deo njenog izgleda kao što je meni uredna, profesionalna bob frizura.

„Šta misliš?“ okreće se da je vidim. Nije toliko grozno. Pomalo možda liči na Šeril Kol iz X faktora 2010. godine, ali sigurno nije loše kao plava kosa s ružičastim pramenovima kakvu je imala prošlog meseca.

„Pa, da, prelepo“, lažem.

„Mislim da je crvena baš srećna boja, zar ne?“ kaže. „I izvini što kasnim. Dejv kaže da imam sreće što imaš razumevanja.“

Dejv je Helenin dečko. Onaj s kojim non-stop razglaba preko telefona pa zaboravlja da odgovori na većinu mojih poziva.

„On je kriv, zapravo. Doneo mi je doručak u krevet i onda smo izgubili pojam o vremenu... znaš kako je to.“ Skida kaput i otkriva svoje superduge noge u glatkim crnim helankama. Bože, što je mlada. I vitka. I zaljubljena.

„Baš lepo od njega“, procedim. *Šteta što ne traći svoje slobodno vreme.*

„Da, baš je prava dušica“, kaže. Ponos u njenom glasu lako se primećuje dok baca kaput ka stolici, i promašila je ceo metar, i smešta se na ivicu mog stola. Njen parfem mi napada nozdrve. Preterano je slatkast i lepljiv, verovatno jedan od onih odvratnih parfema koji nose imena poznatih. Poklonila mi je bočicu *britni* za Božić – i dalje stoji čušnuta negde u ormariću u mom kupatilu. Uopšte ne razumem kako bi bilo ko mogao da pomisli da će mi se to dopasti kada koristim samo *šanel* 5. „Da li misliš da je tetka Antonija zadovoljna kako je sve prošlo sinoć?“, pita i uvrće kosu na vrh glave.

„Da, mislim da jeste“, odgovaram. „Baš je bilo posećeno i mnogo novinara je došlo, što je najvažnije.“

„Bože, toliko mi je laknulo kad su se pojavili, a tebi? Mislila sam da će da poludi ako ne dođu!“

„I jeste delovalo malo čupavo u početku“, priznajem.

Antonija zna da je potrebno više od dobro napisane knjige da bi se prodavala: publicitet je ključan, sada više nego ranije. Da se nije pojavilo dovoljno fotografa, bila bi propast.

„Sad treba samo da se nadamo da će remitenda knjige biti mala, je li tako?“, nastavlja.

„Tako je“, odgovaram, osmehujući joj se jer govori jezikom izdavača. „Moramo sve da prodamo. I još više od toga.“

„Sigurna sam da će se dobro prodavati. Čak je i naslov sjajan – *Na ivici ljubavi*. Prosto te mami da je uzmeš i izgubiš se u njoj, zar ne?“

„Stvarno je fantastičan“, kažem. „Ovo joj je sigurno najbolji roman dosad. Zaista je otišla na viši nivo.“

Ali to možda neće biti dovoljno. Stanje na tržištu je najteže koje sam ikada videla: svima opada prodaja, čak i bestselerima. Ako Antonijin novi roman propadne, ne znam šta ću da radim. Situacija je i ovako

klimava. Ali neću sada da mislim o tome jer ću doživeti nervni slom. Usredsrediću se na pozitivne misli.

„Hvala bogu da je petak! Premorena sam!“, Helen teatralno uzdiše, kao da je radila u rudniku cele nedelje, a ne brljavila za mene. „Imaš li neke lepe planove za vikend?“

Gleda me i čeka da razotkrijem sočne detalje, i na trenutak razmišljam o tome da je slažem. Videću se s Garijem večeras, ali verovatno ću provesti ostatak vikenda čitajući rukopise koje dobijam u džakovima, odgovarati na zaostale mejlove i pokušavati da smislim kako da spasim agenciju. Ali to neću priznati Helen. Umesto toga reći ću joj nešto neodređeno. „Ne, ništa posebno“, kažem. „Ti?“

„O da!“, cvrkuće i potura mi svoje rupice na obrazima. Toliko je vesela sve vreme gotovo da je zamorno. Čak i dok sve što radi dovodi u stanje potpunog haosa i dalje je neumoljivo srećna. „Idem u cirkus!“

„Cirkus?“

„Da! Obožavam cirkus, ti ne? Oni slatki mali konji su mi omiljeni. Kako se ono zovu?“

„Šetlandski poniji?“

„Da! Jao, toliko su slatki, zar ne? Gotovo da mogu da stanu u tašnu“, oči uokvirene krejonom cikle joj se od uzbuđenja.

„Da li vodiš svoje rođakice?“, pitam. Helen ima desetinu identičnih sestričina i bratanica, a slike svake od njih ponosno su izložene u kompletu ramova sa Pajom Patkom i Mikijem Mausom na njenom natrpanom stolu.

„Devojčice su već išle. Idem sa Dejvom“, sija od sreće.

„Ti i Dejv idete sami u cirkus?“

„Da!“ Oči joj se malo zasuze. „Biće mnogo romantično...“

„Romantično? Ali nije li cirkus za... decu?“ Poslednji put kad sam išla u cirkus nisam imala više od šest godina. Jasno se sećam kako sam pojedla previše šećerne vune i na putu do kuće povraćala u kolima na braću.

„A ne, Frančeska! Cirkus je za sve uzraste. Zaista treba da odeš. Imam negde kupon sa popustom, ako ti treba.“ Pokazuje rukom preko ramena ka torbi sa šarom leoparda koja joj leži na stolu. Pola njenog sadržaja rasuto je po podu.

„Neka, u redu je, hvala, imam mnogo posla“, kažem. Odlazak u cirkus predstavljao bi detinjasto gubljenje vremena.